

עטרת שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בגשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים

פרשת ויצא

בס"ד, עט"ק פרשת ויצא
ח' כסלו תשע"ז – שנה ז' גליון ר"צ

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
5:55	5:16	4:02		
5:51	5:17	4:16		
5:50	5:18	4:04		
5:39	5:07	3:49		

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיְלַךְ חֲרָנָה. וַיִּפְגַּע בַּמְּקוֹם וַיִּלְךְ שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם וַיִּשֶׂם מִדְּאִשְׁתּוֹ וַיִּשְׁכַּב בַּמְּקוֹם הַהוּא. וַיַּחֲלֶם וַהֲנֵה סֹלֶם מִצֶּבַע אֲרֻצָּה וְרֵאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה וַהֲנֵה מִלְּאכֵי אֱלֹהִים עֲלִים וַיְרִידֵם בּוֹ (כח י"ב).

פרש"י ויפגע ורבותינו פירשו, לשון תפלה (יהימי ז) כמו 'ואל תפגע בי, ולמדנו שתקן תפלת ערבית.

והנראה לפרש, הנה ידוע שכל אחד צריך לעלות את חלקי השכינה השייכים לשרוש נשמתו, וכפי מספר ניצוצותיו כך מספר ימי חייו, וכמו שמתבאר הענין ממרן האר"ל בעץ חיים (שער הצלם פ"א ו"ל: והנה כל המצות הם לתקן בחינת הכלים, והצלמים הנקרא הבל דגרמי כנ"ל, שהם הניצוצין שירדו עם הכלים שנשברו, ולא נתנו המצות אלא לצרף ולברר וללבן הצלמים וגם הכלים, ולהסיר מהם הקלי, לכן הצלם הוא תר"ג איברים, ואלו הם כללות צלם א' יצה"ש שבאדם, וכנגדן תר"ג רעים כללות צלם א' ונקרא יצה"ר, ותחלה נתקן הצלם בעה"ז, ואחר שנתקן הצלם ודאי שממילא נתקנו הכלים ג"כ, ואז אחר מות האדם שהוא הכלים האלו, מתלבש הצלם ההוא בכלים ההם האחרים הראויין לו האמיתים, הנקרא לבושי האדם שבג"ע הארץ, ושבג"ע העליון, ושבכל עולם ועולם. ואמנם כבר ידעת מהתחלקות הנשמה לכמה ניצוצין, ובכל גלגול וגלגול באים מקצת מהם, וכפי מספר הניצוצין של צלם ההוא הבא להשתלם עתה בגלגול זה, כך הוא מספר ניצוצין שיש בצורה ההוא, וכפי מספר ניצוצותיו כך מספר ימי חייו, והימים שעשה בהם מצות נתקן ניצוצין א' של הצלם ההוא, והיום שאין נעשה בהם מצות, נשאר פגום ניצוצין ההוא, של הצלם ההוא, שהוא כנגד היום ההוא, וכעד"ז נתקנו הכלים שהם הלבושים שיש בג"ע הארץ, כל ניצוצין וניצוצין בכל יום ויום עיי"ש.

וזהו הכוונה מה ששלח אותו יצחק אבינו את יעקב אצל לבן, כדי לישא אשה, היינו שילך ויתקן את חלקי ניצוצי השכינה שהיא בחינת אשה השייכים לחלקו, ולזה הלך יעקב בגלות לחרן, כמו שאיתא במדרש (ב"ר סח יג) רבי יהושע בן לוי פתר קרייה בגלות עיי"ש, והוא כדי לעלות את השכינה שהלכה בגלותא, וזהו שמרמזו א"ז הגה"ק והנורא רבינו רבי יצחק יהודה יחיאל מקאמרגא ולה"ה בספה"ק היכל הברכה שויוצא יעקב בג' רפ"ח

ניצוצין עיי"ש.

והנה כדי לעלות את ניצוצי השכינה הוא ע"י עסק באותיות התורה וע"י תפילה, שעל ידיהם עולים ומתקנים את השכינה כידוע.

וזהו שמרמזו כאן התורה ויצא יעקב מבאר שבע שהרי פרש"י (כח ט) שיעקב אבינו נטמן בבית עבר י"ד שנים. וזהו ויצא יעקב מבאר מבאר של תורה של ישיבת עבר. וכמו שמרמזו הבעל הטורים, שיעקב מבאר שבע ס"ח עבר, שנטמן בבית עבר.

ועיי"ז שעסק בתורה תיקן והעלאה את השכינה כמבואר ממרן האר"ל (פע"ח שער התפלה פ"ז), בסוד באר שבע שהוא הדרגה השביעית שהיא המלכות, שהלך לתקן את הדרגה השביעית המלכות, כי המלכות היא בגלותא, כדי ליחדא עם קוב"ה, וזהו ויצא מרמז ליחוד צ"א הוי"ה אדנ"י, עד שיהיה ביחודא שלים כמו יחודא עילאה של או"א דלא מתפרשין לעלמין, וזה ע"י שיהיה ו' משם הוי"ה י', כמו שמבאר מרן האר"ל בלקו"ת (זכריה) שלע"ל יהיה שם הוי"ה יהי"ה, שיתעלה יחודא תתאה ביחודא עילאה, וזהו שמרמזו ו"י מויצ"א, וזהו ג"כ מרמז בא"ר שהוא בג' יחוד הוי"ה אלהים והוי"ה אדנ"י.

ואמרת התורה לאיפה הלך לעלות את השכינה וילך חרנה היינו חר"ן בג' ג"פ שם אלהים, וה' מרמז למלכות דאצילות שירדה לגלות בעולמות הבי"ע, ונעשה שם בסוד הדינים.

ואמרת התורה האיך העלאה את השכינה, ע"י ויפגע במקום תפילה, שהתפלל על השכינה, וגם ע"י וילך שם שהוא התורה, כמו שאמרו חז"ל (מגילה ג) עה"פ וילך יהושע בלילה ההוא בתוך העמק (יהושע ה יג) אמר רבי יוחנן, מלמד שלן בעומקה של הלכה.

וכל זה משום כי בא השמש כי זה איתא במדרש (ב"ר סח י) שהוא לשון כיבה השמש. היינו שאין קוב"ה מאיר למלכות, שאין היא ביחוד עם דודה. ולכן ויקח מאבני המקום שלקח את האותיות של השכינה, וישם מראשיתיו שהעלה אותם לאצילות, וישכב במקום ההוא היינו כמו שאיתא בתיקוני זהר (לד) וישכב במקום ההוא באתר ד"ש כ"ב אתון

דאורייתא שכיבת תמן, זכאה איהו פומא, דאורייתא דההיא שעתא שכיבת תמן עיי"ש. והוה כוונת הכתוב ויקח מאבני המקום מאותיות התורה הנקראים אבנים כידוע מספר יצירה (פ"ד מ"ב). שע"י עסק התורה העלה את השכינה,

והנה סלם מצב ארצה היינו כמו שאיתא בווה"ק (ה"א קמט). סלם חמא בנוי דומינן לקבלא אורייתא, במורא דסיני, סל"ם בגימטריא סיני, בנין דאיהו נעין בארעא, וחשיב בסליקו לשמאי. וכל רתיבין קדישין ומשריין עלאין, כלהו נחתי תמן בהדי קודשא בריך הוא, כד יהיב לון אורייתא, וכלא חמא. והוה והנה סלם מצב ארצה שאם לומדים תורה למטה בארץ, אז הקול תורה מגיע עד וראשו מגיע השמימה שמעורר העולמות העליונים, ועיי"ז נעשה היחוד השלם.

ועל זה מזהיר התורה והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו היינו כמו שאמרו חז"ל (יומא עב): שזכה נעשה לו סם חיים לא זכה נעשה לו סם המות. וזהו עולים שמעלה את האותיות התורה ע"י שלומד בסם חיים שהוא לשמה כמו שפרש"י שם, ויורדים הוא אם ח"ו אינו לומד לשמה שהוא סם המות, או הוא ח"ו מוריד את האותיות התורה.

או כוונת הכתוב שמדבר על השכינה, היינו כמו שמבואר ג"כ ממרן האר"ל בשער הכוונות (דרושי כוונת קריאת שמע דרוש ו) ו"ל: הנה הכתוב אומר 'תנו עוז לאלהים על ישראל גאותו' (תהלים סח לה) פירוש, כביכול השי"ת צריך עזר וסיוע וכה מן מעשה ישראל התחנונים, והנה המלכות נקרא סוכת דוד הנופלת, כי בעונותינו נפלה ע"י מעשינו הרעים, וכן כאשר רוצה לעלות צריך שיהיה ע"י זכותינו ומעשינו הטובים, כי עונותינו מפילים אותה כביכול וזכותינו מעלים אותה עיי"ש. וזהו עולים את השכינה ע"י זכותינו, ויורדים שח"ו בהפוך ע"י עונותינו מורדים את השכינה.

הקב"ה יעזור, שיהיה עליית השכינה בשלימותא, ע"י שנתחזק בלימוד התורה לשמה, וע"י עבודת התפילה בב"א.

(רעוא דרעוין תשע"ה לפ"ק)

וַיִּפְגַע בַּמְּקוֹם וַיִּלְךָ שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם וַיִּשֶׂם מֵרָאשֵׁיתָיו וַיִּשְׁכַּב בַּמְּקוֹם הַהוּא (כח יא)

ר"ל איתא (פע"ח שער התפלה פ"ו) בכל תפלה תפלה באים מוחין חדשים, ובירורין חדשים, ואחר התפלה הם חוזרים ומסתלקים מתו"מ, ובוה תבין מה שאמרו רז"ל (ברכות לב:) חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת קודם התפלה, ושעה אחת אחר התפלה, ושעה אחת בתפלה. והמעט הוא שקודם שחרב ביהמ"ק לא היה פירוד בין תו"מ וז"ו, ותמיד היו יחוד פב"פ ולא פסיק יחודיהם, וכמעט שלא היינו צריכין אז להתפלל תמיד בכל יום, כי לא היה אז בהם שום חסרון, ולא היו צריכין אז אל תפלתינו כדי להמשיך מוחין לתו"מ לייחדם פב"פ, כי מעולם לא היו המוחין מסתלקים מהם, אמנם אחר שנחרב ביהמ"ק בעונותינו נסתלקו המוחין מתו"מ, לכן אנחנו בני ישראל צריכין להתפלל תמיד בכל יום ויום כדי להחזיר למקומם את המוחין לתו"מ, כדי שיכולים לייחדם, אמנם אחר גמר התפלה חוזרין המוחין להסתלק, וחוזר הדבר לכמו שהיה, לכן חסידים הראשונים לא הלכו לבתיהן תיכף אחר גמר תפלתן, אלא היו שוהים שעה אחת אחר התפלה, כדי שעל ידיהם יגמרו ויוסיפו כח למעלה כביכול, עד שלא יסתלקו המוחין מהרה, ועבורם יתעכבו המוחין ברישא דתו"מ שעה אחת יתירה אחר התפלה ע"ש.

נמצא שזהו שאמר הכתוב הקדוש, **וַיִּפְגַע בַּמְּקוֹם** ר"ל אחר חורבן שיצא מלכות שמים ממדרגתה הראשונה **מבאר שבע** כנ"ל, ולא היה עוד היחוד תמידי כמו מקודם, כגון בתפלת שחרית ומנחה, וכן בשעה שאדם עוסק באיזה מצוה, או מדה טובה ומעש"ט ג"כ גורם יחוד קובה"ל כנודע, וזהו אחר צאתו **מבאר שבע**, או **וַיִּפְגַע בַּמְּקוֹם** שהוא שם הוי"ה כ"ה, כזה יפ"י הפ"ה ופ"ו הפ"ה העולה מקו"ם כנודע, ואז היה היחוד לפרקים ולא בתמידות כנ"ל.

ולזה כוון רש"י זלה"ה, ואמר בשם רז"ל **וַיִּפְגַע** הוא לשון תפלה, ושינה הכתוב ולא כתב ויתפלל, ללמדך שקפצה לו הארץ שהיא מלכות שמים כנודע, כי השכינה הקדושה חשבה כביכול שנפסק מינה אחר החורבן כל היחוד, ולא יהיה לו ח"ו עוד שום יחוד קבה"ו כימי הגלות, וזהו **וַיִּפְגַע** במקרה ולפרקים **במקום**, לזה קפצה לו הארץ, וכיוצא בו איתא בזהר חדש (פ' ז' כח:) **וַיִּפְגַע בַּמְּקוֹם** רבי בון פתח, 'אל תראוני שאני שחרחורת ששזפנתי השמש בני אמי נחרו בי שמוני נוטרה את הכרמים כרמי שלי לא נפרתי' (שה"ש א ו) הא אתמר על יעקב,

דשולמנא דיעקב שהיא השכינה, בקדמייתא הוה שמשא, ואתחור הוה שולמנא אחר החורבן לעשו ואתעבר מניה, ויעקב אמר 'אל תראוני שאני שחרחורת' נקודה קטנה ושחורה, דהא אתייהיבת לי שולמנא כסיהרא דהיא אוכמא לעדינין, כלומר השכינה הקדושה היא נקודה קטנה ושחורה, וזמנין ששזפנתי השמש, כד אתעבר מני שולמנא דשמשא, ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי ע"ש והבן. עוד איתא שם (כט.) ד"א **וַיִּפְגַע בַּמְּקוֹם** רבי יצחק אמר, באיזה מקום פגע, במקום שעתידי לעמוד ביהמ"ק להתפלל שם ע"ש. והבן כפי הדרך שכתבתי לעיל.

וַיִּלְךָ שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ ר"ל איתא (פע"ח שער התפלה פ"ז), נמצא אחר כל תפלה ותפלה שבכל יום, מסתלקים משניהם מתו"מ המוחין ומתמעטים, ואין פירושו מיעוט גמור ח"ו, שז"א חזר לבחינת ו"ק לבד, ומלכות חוזרת על נקודה אחת ועוד כמו שהיה שורשם בתחלה, אמנם שניהם כביכול נשארים במדת גדלותם כל היום, רק שהמוחין שלהם לצורך היחוד נסתלקו, והרושם של המוחין שלהם הנשאר בתוכם, מעמיד אותם במדת גדלותם, וכל זה הוא ביום, אמנם משתחשך היום ונעשה לילה אפילו אותו הרושם הנ"ל שהיה בהם מסתלקין מתו"מ, ואז נמצאו שניהם מתמעטים המיעוט האמיתי, והוא שז"א קדישין מתמעט ונעשה רק בבחינת ו"ק לבד, ומלכות שמים נשארת רק בסוד נקודה אחת, וזהו הפרש שיש בין מיעוט היום למיעוט הלילה.

אבל יש הפרש אחר בין ז"א קדישין למלכות שמים, והוא שהסתלקות המוחין בלילה שגורם המיעוט לז"א קדישין הוא רק אחר תפלת ערבית, אבל מוחין דמלכות שמים שכינה הקדושה מסתלקים תיכף מחשכת הלילה, עוד קודם תפלת ערבית, ונשארת במיעוט שלה כנ"ל, עד שחזרה אב"א עם ת"ת, ועדיין מוחין דז"א הם במקומן בתפלת ערבית להתייחד עם לאה, ואחר תפלת ערבית מסתלקים המוחין גם מז"א, ואז לאה חוזרת אל אחורי ז"א ג"כ כמו רחל, ואז מוחין דז"א הולכים כמו בעת השינה, ונותנים אז המוחין ללאה, ונכנסין המוחין ללאה מתחלת לילה עד הצות הלילה, ואז לאה לוקחת המ"ם דרחל ג"כ הבאים אליה בסוד תוספת, ורחל נשארת בלילה רק בנקודה אחת, וע"י המ"ם של רחל שיש בה, נגדלת לאה בכל קומת ז"א קדישין עד שחזרת פב"פ עמו אחר הצות, וזה הענין של לאה נעשית מתחלת לילה בעת השינה כביכול

של ז"א אחר תפלת ערבית כנ"ל עד הצות לילה, ואז בעת הצות לילה נמצאת לאה שלימה לגמרי בכל מדות ז"א קדישין כנ"ל, ע"י שלקחה המ"ם של רחל, ואז נשארה רחל בלילה רק בנקודה אחת, עד שירדה לעולם הכריאה בהיכל ק"ק דבריאה, ואז אחר הצות לילה ע"י עסק התורה שעוסקים הצדיקים בעוה"ז, הם מעלין את רחל מעט מעט, עד שנמצא שבאור הבוקר בקדרותא דשחרא, נגמרה נקודה זו של רחל לעלות בחזרה לעולם אצילות, ולאח התחילה אז להתמעט, וחוזרת אל אחורי ז"א קדישין, והמ"ם שלקחה מתחלה מרחל עולין אז בעת התפלות של כל ישראל מעט מעט בחזרה אל רחל, עד שחזרת בעת התפלה פב"פ עם ת"ת ע"ש.

נמצא כפי הנ"ל, לזה אמר הכתוב הקדוש, **וַיִּפְגַע בַּמְּקוֹם** ר"ל שפגע מלכות שמים אחר החורבן, **במקום כנ"ל**, ועת הזאת היה לעת ערב, לזה כתיב **וַיִּלְךָ שָׁם** כי לא היה יכול להיות אז יחוד תו"מ היינו ז"א עם רחל השכינה הקדושה, לזה **וַיִּלְךָ שָׁם** היינו ז"א קדישין שינת לילה עד הצות כנ"ל. והמעט **כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ** שהוא עת ערב, ואין עתה זמן יחוד של ז"א ורחל, אלא דייקא עם לאה לבד, כי רחל היתה אז בנקודה אחת קטנה כנ"ל, לזה **וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם וַיִּשֶׂם מֵרָאשֵׁיתָיו** כלומר איתא (לק"ת פ' ז' ז') **וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם וַיִּשֶׂם מֵרָאשֵׁיתָיו** לזה זכה יעקב להדביק בהארת לאה, לכן שמה מראשותיו, כי לאה מקומה בראש ע"ב.

נמצא שמוכרח היה ליעקב לדבק בלאה תחלה, **כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ** ואין אז זמן יחוד עם רחל, לזה כתיב **וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם** ולא כל אבנים, היינו כידוע שלאח היא דינים תקיפין, לזה לא היה לוקח אלא צד הקדושה שיכול להמתיק אצלו, ועוד מעט **כִּי אֲבָנִים** הוא בחינת מלכות כנודע, ורחל ולאח הם שניהם בחינת מלכות כנודע משער כוונת התפילין, לזה אמר **מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם** היינו אבן אחת של לאה מלכות, ולא אבן של רחל. **וַיִּשֶׂם מֵרָאשֵׁיתָיו וַיִּשְׁכַּב בַּמְּקוֹם הַהוּא** ששם במקום הדעת היה יחוד יעקב עם לאה, לזה כתיב **הוּא** שהיא שם הדעת אוה"ה כנודע.

והבן כל זה, כי כאן מרמז סודות נפלאות עמוק עמוק **כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ**, והמשכיל דקדושה יבין עד היכן הדברים הנכונים האלו מגיעים

(בן ביתי) ח"ב דף סח מרבתינו אליעזר צבי מקאמרנא

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

דין הש"ץ והיחיד באמירת הוי"ה אלהיכם אמת בק"ש. סימן סא

א. השליח צבור יחזור יהו"ה אלהיכם אמת, ובתחלה לא יאמר אלא אני יהו"ה אלהיכם ולא יאמר אמת^א. והיחיד אם ירצה יחזור אני יהו"ה אלהיכם, או יכוין בט"ו ווי"ן על מוח הדעת, הכולל שלשה שמות חכמ"ה בינ"ה דע"ת, יהו"ה חכמ"ה, אלהיכ"ם בינ"ה, אמת דע"ת, כידוע ממרן האר"י^ב:

~~~~ זר זהב ~~~~

אנשי כנסת הגדולה תיקנו לחזור השליח צבור ויאמר בקול רם, לצאת הצבור יהו"ה אלהיכם אמת, והשליח צבור אומר זה לקהל ועדה, כמו משה רבינו שאמר כמה פעמים יהו"ה אלהיך, אלהיכם. אבל היחיד יאמר 'אני יהו"ה אלהיכם' אם ירצה, ויותר טוב לכוין אל ט"ו ווי"ן. (המשך הזר זהב יובא בגליון הבא)

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

א. **בשר"ע** (ס"ג) כתב מסיים הש"ץ ה' אלהיכם אמת וחוזר וכו'. והרמ"ע **מפאנו** בספרו עשרה מאמרות (מאמר אם כל חי סימן יז) כתב דש"ץ אינו אומר בלחש אמת. מובא **במג"א** (סק"א), וכן דעת **הגר"א** (סק"ד) עיין **משנ"ב** (סק"ח), וכ"כ **בניזרות שמשון** רוב אחרונים שאין הש"ץ אומר בלחש אמת.

ב. בענין כוונת הט"ו ווי"ן ליחיד, מובא **בזהר חדש** (רות צה.) - וכל האומר ק"ש שלא עם הצבור, אינו משלים איבריו, מפני שחיסר השלשה תיבות שש"צ חוזר, מאי תקנתיה, יכוון בט"ו ווי"ן דאמת ויצ"ב, ע"כ. ובענין חישוב הכוונה בט"ו ווי"ן כתב **הב"י** (ד"ה יש נוהגים, ובשר"ע ס"ג) - ושמעתי שענין הכוונה בט"ו ווי"ן הוא, לפי שט"ו פעמים וי"ו עולה צ', ושם ההו"ה עולה כ"ו ועם ד' אותיותיו עולה ל', ושלש פעמים שלשים עולה צ', הרי שמכוין בט"ו ווי"ן לשלשה שמות, ע"כ. וכן הובא כוונה זו בסידור הארז"ל (ר' שבת). **והרמ"א** (דרכי משה אות א, ובשר"ע שם) כתב - ולי נראה הטעם דט"ו ווי"ן בענין יותר נאות, וזה כי ט"ו ווי"ן עולה למנין תשעים, והקריאה היא נחשבת לאחד הרי

עטרת תפארת

עובדות וסיפורים מרבותינו זי"ע

וייקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש הוי"ה במקום הזה ואנכי לא ידעתי (כח טז).

על 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' בקול רם ונעים, וגומר 'שהוא נטוה שמים' עד 'אין עוד', ומוסיף 'על כן נקוד' ו'אתה נגלית' מתפילות ראש השנה (כ"ה) בנתיב מצותך נתיב היחוד שכל ו ומסיים שם וכשיזכה ירגיש אור גדול בעת קבלת עול מלכותו).

והיה נוהר תמיד להניח שני זוגות של תפילין של רש"י ושל ר"ת ביחד, אחד על גב השני, עם הנין החמה, ומברך עליהם, וקורא בהם קריאת שמע עוד קודם התפילה, ופניו היו בוערים או כלפיד אש.

והיה מתפלל ומבטא את הפסוקים מלה במלה ככל כוחו מתוך הסידור דווקא, מפני שבכל רגע היו מתחדשים במחשבתו יחודים של שמות הקדושים שבהם היה מכוון, ואלמלא היה מתפלל שלא מתוך הסידור לא היה יכול לומר הדיבורים של התפילה (כ"ה בהקדמה לוהר ח). ובימות החול ארכה תפילתו לא פחות משלוש שעות, והיה גומרה באחת עשרה בערך. בשבת היה מתפלל חמש שעות ויותר. וביום טוב היה מאריך בתפילתו עד אין לשער. והיה מתפלל בעצמו לפני התיבה בכל יום ויום. ובכל ימיו היה קורא בתורה את פרשת היום לפני הקהל בעצמו.

שלשלת הקודש

והתחיל שוב לומר כנ"ל, וכן היה כמה פעמים, והכל ביחד היה ישן לערך שתיים עד שלוש שעות, ואחר כך ויקם על רגליו לעבודתו הקדושה, וייקץ משנתו ויאמר: 'אכן יש ה' במקום הזה'.

ומיד עשה תיקון הצות בעבודה נורא ואיום, ואח"כ היה ממשך בלימוד התורה, בוהר ובגמרא ופוסקים, ובאשמורת הבוקר היה אומר ברכות השחר עם כוונת האר"י ז"ל, והיה מוסיף פסוקים של שירות ותשבחות מלוקטים מכל התנ"ך, ומסודרים על פי האלף בית, והפסוקים האלה היו כתובים לפניו באותיות מרובעות בכתב אשורי, בספר התהילים שלו, והוא היה קורא אותם מתוך הכתב. ובין ברכה לברכה בברכות השחר ובין 'ברוך' ל'אתה' באותה ברכה, היה שוהה כמעט כרבע שעה ומכוון יחודים זמן רב (וכ"ה בהקדמה לספר"ק זוהר ח).

אחר כך היה אומר 'אין כאלהינו' ועלינו לשבח' בנינו, וכשהגיע ל'ואנחנו כורעים', היה כורע ומשתחוה בפשיטת ידים ורגלים ממש כמו בראש השנה ויום הכפורים, בזמן ההשתחויה היה אומר 'שמע ישראל' ושבע פעמים 'ה' הוא האלקים' ומסיים בזה האופן: 'אלקי אברהם, אלקי יצחק ואלקי יעקב, אלקי ישראל', - הוא אלקי, אלי ואבי, אליו אני משתחוה. ובקומו על רגליו היה חוזר שלוש פעמים

אמרו על רבינו הגה"ק רבי יצחק יהודה יהיאל מקאמרנא זי"ע, שמוים עמדו על דעתו, לא נסגרו דלתו שפתותיו בין ביום בין בלילה, אפילו בשינה. ושמעתי מוכ"ק אאמ"ר הרה"צ רבי אברהם מרדכי קלינבערג זצ"ל, שישן עמו מיום היותו כבר עשר שנים עד הנשואין שלו, שהיה כבר שיתסר, ושמע בכל לילה שדיבר מתוך השינה פסוקים ושמות וכדומה, וכמה פעמים שמע ממנו דברים המבהילים, שאינו רוצה להעלות על הכתב.

כתבי שם

וכן סיפר הרה"צ רבי חיים ארליך אב"ד סוואליווא, מה שראה עיניו, כשלא רבינו הגה"ק רבי יצחק יהודה יהיאל מקאמרנא זי"ע בבית אביו. בזה"ל: עבודתו בלילה היתה עד להפליא, דרכו בקודש היה כשהלך לישון, היו שני הגבאים ניעורים אצלו, ועמדו הכן עם ספל ומים. והוא שכב על מיטתו והתחיל לומר פסוקים ומאמרים בגמרא ומדרשים עד שישן, ולא היה כחצי שעה שהקיץ משנתו, וברגע הקיצו מיד נתנו לו המים ונטל דיו, והתחיל שוב לומר פסוקים ומאמרים כנ"ל עד שנדרם לזמן מה, ויקץ משנתו, ותיכף ומיד נטל דיו והתחיל שוב לומר פסוקים ומאמרים כנ"ל עד שישן שנית לזמן מה, וייקץ משנתו ותיכף ומיד נטל דיו

הרה"ק המקובל רבי אברהם אבלי מדראהביטש זצ"ל בעל מחבר ספר באר אברהם על תיקוני הזוהר

המחבר הלז, ושמעתי מפיו שאמר שהיה עמו עוד ריש דוכנא אחר, והיה רוצה לידע מה רבו עוסק בלילה, כי היה יודע שרבו עוסק בשמות הקדושים, לכך גני תחת המטה כדי שיראה מה שרבו עושה בלילה, והנה אחר חצות הלילה ראה שרבו קם מהמטה ועשה פדיון עם ק"ס מטבעות נחשת, והרגיש רבו שאדם אחד שוכב תחת המטה, גער בו שיעמוד ועמד, וראה שהוא ריש דוכנא שלו וכעס עליו, ונטל את הק"ס המטבעות והשליך לארץ, ואח"כ אמר רבי אבלי הנ"ל שיחזרו המטבעות על השלחן, וחזרו המטבעות על השלחן, כך שמעתי מפי אותו הזקן רבי לייב הנ"ל.

בשפתי צדיקים תתברך

רבינו קודש הקדשים איש האלוקים הגאון הקדוש רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א בעל ההיכל הברכה, מפליג בהסכמתו על הספר באר אברהם על גודל קדושת המחבר ועל גודל ספרו המיוסד על אדני אמת תורת האר"י הקדוש בלי לזוז כמלוא נימא כל שהוא, וכפי שכותב שראה זאת עוד בימי חורפו כשהסתופף בצילו של רבו המובהק דודו רבינו צבי הירש מזידיטשוב בעל הצבי לצדיק, וז"ל וכבר בימי חורפי היה זה הספר לפני עיני מורי ורבי מובהק דודי איש אלקים קדוש רבינו צבי מזידיטשוב בעל המחבר ספר צבי לצדיק על הזוהר, חיבור יקר ברוח הקודש כמו שראיתי בעיני, וכשבא למראה עיניו זה החיבור היה מתמיה ומפליא הרבה על השגת המחבר הזה, ושיבח אותו לפני תלמידיו הרבה, ואמר שבעיניו יפלא לחבר חיבור כזה. רבינו הקדוש מפליג עוד על גדול קדושת המבחר וכותב בזה"ל: והוא עושה מטעמים קישוטי השכינה דברים נפלאים, ובאמת אי אפשר בעולם לחבר חיבור קדוש כזה, אם לא שהשכינה שורה עליו, ושיהיה לו השגה גדולה והתגלות, וזה ברור.

רבינו הקדוש בספרו הענקי זוהר חי על הזוהר הקדוש (ח"ב שצו): מביא מאמר אחד נפלא מהספר באר אברהם יסוד גדול בהבנת דברי הזוהר הקדוש, וז"ל: וסתם קב"ה הוא יחוד הדעת, המושך אור א"ס דקשיר להון ומייחד להון בלב אחד, ופירוש קב"ה מצאתי כדברי בספר באר אברהם על התיקונים איש קדוש מדבר על מאמר קום אליהו, ותקין ארבע בגדי לבן שהם חגתי"מ לבושין לקב"ה דעת פרוץ הפנימי, ולמדתי מדבריו הקדושים שכן קב"ה בכל מקום הוא פרוץ הפנימי דעת וכנסת ישראל המבואר ב[ענין] שער פנימיות וחיצוניות (דרוש ו'), וכל הברכות והיחודים הם בפרצוף הפנימי דבעי לאתברך בקדימתא מאור א"ס, ואח"כ ימשך ברכאין אל הכלים חיצוניות עולמות, והבן אחי ענין פלא.

הסכמה

הסכמת הגאון הגדול המקובל האלקי בוצינא קדישא חסידא ופרישא אספקלריא המאירה מוה' יצחק יהודה יחיאל אייזיק נ"י אבד"ק קאמרנא

בימים ההוא חזון נרפך, ואמר מרן האר"י, שכל מה שבא בדבר חז"ל עונש על המגלה רזין, זה היה בזמניהם, אבל השתא שמחה וחדוה לפני השם יתברך לעסוק כל אחד ברזין דאורייתא בשווקים וברחובות יאבקשה את שאהבה נפשי (שה"ש ג-ב), וללמוד בה להאיר על נפשו הארה נפלאה מאור אין סוף חיות אלהות, אור נערב בהתגלות אלהות, מאן בעי סמא דחיי יאכל מעץ החיים ומפריו, ספרי הקודש של מרן הרב חיים ויטאל דוקא, ובשאר לא יעיין אפילו עיונא בעלמא, וכעת בא לפני שאר בשרי נכד דודי הרב החסיד המופלג בתורה וביראה ובחכמה כ"ש מוהר"ר זלמן לייב נר"ו, ובידו חיבור שחיבר אבי זקינו איש אלקים קדוש ונורא מפליא פלאות כ"ש מו"ה אברהם אבלי זצוק"ל.

הן אמת ניתן לכתוב, תורת אמת היתה בפי קדוש הזה פלאי פלאות, וחיבר על התיקונים פירוש נורא, והצדיק הזה היה נחבא על הכלים מיקרי דרדקי, ולא הכירו אדם ולא ידע מכתו ומקדושתו, אלא הרב הגאון אבד"ק דראהביטש שהיה בימיו, והוא היה טמון כמוס ועמוס, והוא חיבור נורא אין בו דמיונות כמו שיש באיזה מחברים דמיונות, וכבר נצטוינו מפי מרן אור צח אור מופלא אלהי רבינו אור עינינו חיי רוחינו מורינו ורבינו הרב ישראל בעל שם טוב, שלא יאמר שום דבר בלתי הקדמה מיסדת על אדני אמת, לא כן זה המחבר הקדוש, אין בו שום דבר קטן שלא יהיה מיוסד על הקדמות מרן האר"י, והוא עושה מטעמים קישוטי השכינה דברים נפלאים, ובאמת אי אפשר בעולם לחבר חיבור קדוש כזה אם לא שהשכינה שורה עליו, ושיהיה לו השגה גדולה והתגלות, וזה ברור.

וכבר בימי חורפי היה זה הספר לפני עיני מורי ורבי מובהק דודי איש אלקים קדוש רבינו צבי מזידיטשוב בעל המחבר ספר צבי לצדיק על הזוהר, חיבור יקר ברוח הקודש כמו שראיתי בעיני, וכשבא למראה עיניו זה החיבור היה מתמיה ומפליא הרבה על השגת המחבר הזה, ושיבח אותו לפני תלמידיו הרבה, ואמר שבעיניו יפלא לחבר חיבור כזה.

וכעת בא לפני שאר בשרי הרב הנ"ל ותבע ממני שאתן לו הסכמה על חיבור קדוש הזה, אע"פ שמימי לא הסכמתי על חיבורים חדשים שרובם הם דמיונות, לא כן חיבור קדוש כזה כי דבר קטן וגדול מיוסד על יסודות מרן האר"י אדני פז, דבריו יקרים מפנינים ומפז דברי אמת אמת פלאי פלאות בהשגה נפלאה וברוח הקודש.

ובקשתי שכל מי שיבא לידו ספר הנורא הזה יקנה לעצמו כעטרה על ראשו כי הם דברי אלהים חיים, וזכות המחבר הקדוש יגן בעד כל מי שיקנה הספר הזה.

דברי עפרא דארעא אפרוח קטן שלא נפתחו עיניו בריה אפילה יצחק יהודה יחיאל אייזיק בעל מחבר ספר 'מעשה ארג' 'פני זקן' 'עצי עדן' על משניות, וספר 'נתיב מצותיך', 'אוצר החיים' על תר"י מצות, 'היכל הברכה' על התורה, וספר 'עשירית האיפה' על תורת כהנים, 'דרך אמונה', וספר 'נוצר חסד' על מסכת אבות, 'פני זקן' על ירושלמי, ועוד ספרים אשר בכתובים המה, ה' יזכיני להוציאם לאורה.

חותם יסית טבתי שנת ולשוני יתהג"ה צדק"ך (תרכ"ז) לפ"ק

שמעו בקוטנן, שהרב המחבר הלז היה מקרי דרדקי בקהילת דראהביטש, ושמו הקדוש היה רבי אברהם אבלי ז"ל, ובילדותו היה אבי הרב ז"ל דר בקהילת דראהביטש, ובביתו היה דר זקן אחד ושמו היה רבי לייב, אשר היה ריש דוכנא אצל הרב

טמון ונעלם

בעיר דראהביטש שבגאליציע ספון וטמון היה מעין רואים רבי אברהם אבלי, איש צדיק וקדוש אשר גדולי דורו הפליגו בשבחו, ובראשם רבינו הקדוש רבי יעקב יצחק החוזה מלובלין זיע"א. מקרי דרדקי היה וממנה פרנסתו, טמון ונעלם היה ולא מחזיק טיבותא לנפשיה לפרסם עצמו לומר צורבא מרבנן אני, ולא ידעו אנשי עירו כוחו וגבורתו אשר ידיו רב לו, ויד ושם יש לו בספרי הקבלה רזין דאורייתא.

באר אברהם

בסוף ימיו ובפרט אחר הסתלקותו כאשר השאיר אחריו ברכה את תכריך כתביו ספרו מעט הכמות ורב האיות ספרו באר אברהם על תיקוני הזוהר, נתגלה שמו כאחד המיוחד בקי נפלא מלא בחכמת הקבלה וקדוש במעשיו, וכאשר גדולי דורו ראו זאת העידו והגידו כי היה אור עולם אשר לא ידע איש אותו, וכמו שכותב הגאון רבי אליהו הורשובסקי אב"ד דראהביטש בהסכמתו על הספר באר אברהם בזה"ל: גם שמעתי מפי מגידי אמת אשר היה הסכמה על ספר זה הקדוש מפי גאוני עולם וצדיקי הדור ובראשם הגאון אמיתי מוה' יעקב זלה"ה מקהילת לבוב (הוא הגאון בעל הישועות יעקב), ומהצדיק הקדוש המפורסם מוה' צבי הירש מזידיטשוב זלה"ה (הוא רבינו בעל הצבי לצדיק), ומהגאון הצדיק מוה' משה האבד"ק איהעל זלה"ה (הוא הרה"ק בעל הישמח משה), אשר המה יודעין ברזין דאורייתא ויהללו וישבחו ויפארו את הספר הקדוש הלז אשר כל דבריו המה ע"פ כתבי האר"י זלה"ה.

אחד היה אברהם

אע"פ שהסתיר עצמו מעין רואים, וכל דרכיו היה בהצנע לכת ולא נודע בצדקותו בחיים חיותו, אך סמוך לפטירתו גילה הודו והדרו וצדקותו רבינו הקדוש רבי יעקב יצחק החוזה מלובלין, וכפי שכותב הרה"ק רבי יחזקאל שרגא משינאווא בהסכמתו לספר באר אברהם בזה"ל: סמוך לפטירתו הודיע הרב הקדוש מופת הדור כקש"ת מוה' יעקב יצחק מלובלין זצלה"ה זי"ע ועכ"י אמן, אשר יש בכאן איש צדיק, שמו רבי אבלי, שיכול להושיע להצריכים ישועה, ואז נודע ע"י מעשה פלא שזה הוא האיש, והוא היה מקרי דרדקי עם תינוקות של בית רבן, והשאיר אחריו ברכה כתבי קודש פירוש על התיקונים זוהר הקדוש.

הגאון רבי יוסף משה טיכער אבד"ק זאלין ופרעמישלא בנו של הגאון רבי גרשון טיכער מדראהביטש אב"ד אולינוב ומתלמידי רבינו הגאון הקדוש רבי צבי הירש מזידיטשוב בעל הצבי לצדיק, כותב בהסכמתו לספר ברית אברהם מעשה פלא על בעל המחבר וז"ל: אלו נאמנים להעיד בגודלן מה